



COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «ОЛЕГ СЕМЕНОВ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF OLEG SEMENOV v. UKRAINE)**

(Заява № 25464/03)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

21 грудня 2006 року

ОСТАТОЧНЕ

21/03/2007

Це рішення стає остаточним відповідно до умов, зазначених у п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Олег Семенов проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), що засідав палатою у складі:

п. П. Лоренцен (P. Lorenzen), Голова,
пані С. Ботучарова (S. Botoucharova),
п. К. Юнгвірт (K. Jungwiert),
п. В. Буткевич (V. Butkevych),
пані М. Цаца-Ніколовська (M. Tsatsa-Nikolovska),
пані Р. Ягер (R. Jaeger),
п. М. Віллігер (M. Villiger), судді,
та пані К. Вестердік (C. Westerdiek), Секретар секції,
після обговорення в нарадчій кімнаті 27 листопада 2006 року,
виносить таке рішення, що було прийняте того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою (№ 25464/03), поданою до Суду громадянином цієї держави паном Олегом Петровичем Семеновим (далі – заявник) 1 липня 2003 року відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція).

2. Уряд України (далі – Уряд) був представлений його Уповноваженим – пані Зоряною Бортновською.

3. 27 листопада 2003 року Суд прийняв рішення направити заяву на комунікацію Уряду. Відповідно до пункту 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив розглядати питання щодо суті заяви та її прийнятності одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ**I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ**

4. Заявник народився в 1975 році та проживає у місті Нова Каховка Херсонської області, Україна. Він є колишнім працівником державного підприємства ВАТ «Південелектромаш» (далі – компанія).

5. Факти цієї справи викладено у рішенні по справі «Семенов проти України» (№ 25463/03, пункти 5-8, рішення від 13 грудня 2005 року).

6. 5 грудня 2002 року Новокаховський міський суд Херсонської області зобов'язав компанію виплатити заявнику 4393 грн¹ в рахунок погашення заборгованості по заробітній платі. Це рішення набуло статусу остаточного, а виконавчі листи були направлені до виконавчої служби.

7. Листами від 26 лютого 2003 року та 15 квітня 2003 року виконавча служба та Херсонське обласне управління юстиції проінформували заявника про те, що виконавче провадження було призупинене через порушення провадження у справі про банкрутство боржника.

8. 11 серпня 2003 року Новокаховський міський суд відхилив скаргу заявника щодо стверджуваної незаконної бездіяльності виконавчої служби. Суд не визнав вини з боку відповідача.

9. 15 січня 2004 року виконавча служба поновила виконавче провадження у справі заявника. 23 січня та 10 лютого 2004 року вона видала наказ про арешт рахунків компанії. Проте 27 лютого 2004 року за клопотанням керуючого санацією господарський суд скасував ці постанови, оскільки Законом України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» передбачене обов'язкове зупинення виконавчого провадження до вирішення справи про банкрутство боржника.

10. Рішення, винесене на користь заявника, залишається невиконаним.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

11. Відповідне національне законодавство було викладене в рішеннях у справах «Ромашов проти України» (№ 67534/01, пункти 16-18, рішення від 27 липня 2004 року) та «Трихліб проти України» (№ 58312/00, пункти 25-32, рішення від 20 вересня 2005 року).

ЩОДО ПРАВА

12. Заявник скаржився щодо невиконання органами державної влади рішення від 5 грудня 2002 року, винесеного на його користь. Він стверджував, що було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу до Конвенції, у яких зазначено:

1. Близько 853 євро.

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів або для забезпечення сплати податків чи інших зборів або штрафів.»

I. ЩОДО ПРИЙНЯТНОСТІ

13. Уряд зауважив, що заявник не використав усі національні засоби юридичного захисту, як цього вимагає пункт 1 статті 35 Конвенції, оскільки не оскаржив в апеляційному порядку рішення Новокаховського міського суду від 11 серпня 2003 року, яким були відхилені його скарги, і він не звернувся до господарського суду Херсонської області з вимогою визнання його кредитором у провадженні у справі про банкрутство.

14. Суд зазначає, що ці питання уже розглядалися та були відхилені у цілому ряді його попередніх рішень (див., наприклад, згадані вище рішення у справах «Ромашов проти України» та «Трихліб проти України», пункти 23-32 та 36-42 відповідно). Суд не вбачає підстав для прийняття інших висновків у цій справі, і тому він відхиляє зауваження Уряду.

15. Суд зазначає, що заява не є повністю необґрунтованою у сенсі пункту 3 статті 35 Конвенції. Більше того, Суд зазначає, що вона не є неприйнятною з будь-яких інших підстав.

II. ЩОДО СУТІ

16. Уряд стверджував, що тривале невиконання рішення, винесеного на користь заявника, було спричинено триванням проваджень у справі про банкрутство проти компанії-боржника та його складним фінансовим станом. Більше того, Уряд стверджував, що виконавча служба здійснила всі необхідні дії і не може бути відповідальною за затримку. Заявник не погодився.

17. Суд зазначає, що рішення від 5 лютого 2002 року залишалось невиконаним протягом чотирьох років та восьми місяців.

18. Більше того, Суд нагадує, що він уже визнавав порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу у цілому ряді подібних справ, включно зі справами, що стосуються того ж державного підприємства – ВАТ «Південелектромаш» (див., наприклад, згадані вище справи «Трихліб проти України», пункти 52-53; «Семенов проти України», пункти 24-25; рішення у справі «Черняєв проти України», № 15366/03, пункти 19-20 та 23-25; рішення від 26 липня 2005 року, та згадане вище рішення у справі «Анацький проти України», пункти 21-22).

19. Розглянувши всі надані йому матеріали, Суд вважає, що Уряд не надав жодних фактів чи доказів, які могли б переконати його дійти іншого висновку у цій справі.

20. Отже, було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

21. Стаття 41 Конвенції зазначає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливу сатисфакцію».

A. Шкода

22. Заявник вимагав виплати невиконаного боргу, належного йому за невиконаним рішенням, що розглядається, як компенсацію матеріальної шкоди. Додатково він вимагав 100 000 грн¹ нематеріальної шкоди.

23. Уряд зазначив, що ці вимоги повинні бути відхилені як необґрунтовані.

24. Суд зазначає, що, оскільки рішення Новокаховського міського суду від 5 лютого 2002 року залишається невиконаним, то Уряд повинен виплатити заявнику невиконаний борг для того, щоб задовольнити його вимоги стосовно матеріальної шкоди².

25. Більше того, Суд вважає, що заявник зазнав певної нематеріальної шкоди у результаті визнаних порушень. Здійснюючи свою оцінку на засадах справедливості, як цього вимагає стаття 41 Конвенції, Суд присуджує заявнику 1800 євро нематеріальної шкоди.

1. Приблизно 16 667 євро.

2. 4 393 гривень (853 євро).

В. Судові витрати

26. Заявник не подав жодних вимог за цим пунктом у встановлений строк; тому Суд нічого йому не присуджує.

С. Пеня

27. Суд вважає належним призначити пеню виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку плюс три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* заяву прийнятною;
2. *Вирішує*, що було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції;
3. *Вирішує*, що було порушено статтю 1 Першого протоколу до Конвенції;
4. *Вирішує*, що:
 - (а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач повинна виплатити заявнику борг, який йому належить за рішенням суду, а також 1800 євро (тисячу вісімсот євро) нематеріальної шкоди, які повинні бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу, з урахуванням будь-якого податку, який може бути стягнуто з заявника;
 - (b) зі спливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на цю суму нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсотки;
5. *Відхиляє* решту вимог заявника стосовно справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою і повідомлено в письмовій формі 21 грудня 2006 року, згідно з пунктами 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

Клаудія ВЕСТЕРДІК
Секретар

Пеер ЛОРЕНЦЕН
Голова